

Arrest

nr. 267 649 van 1 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 september 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 oktober 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. MAERTELAERE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 september 2021 werd ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De heer / mevrouw :
[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]"

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft liet buitenlands huwelijk betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)".

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste en tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Eerste Middel : Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending materiele motiveringsplicht, schending van artikel 213 (Oud) Burgerlijk Wetboek (hierna: O.B.W.):

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissing d.d. 23.09.2021) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoekster naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

De artikelen 10 en 11 van de Grondwet bepalen het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel. Artikel 74/14 bepaald in welke gevallen een vreemdelingen een bevel tot al dan niet vrijwillige verwijdering van het Belgisch grondgebied kan krijgen.

Artikel 7 van de terugkeerrichtlijn RICHTLIJN 2008/115/EG dd. 16/12/2008 luidt als volgt:

“In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen.

De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend.

In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek. [...]"

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgend:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 213 O.B.W. Stelt het volgende:

"Echtgenoten zijn jegens elkaar tot samenwoning verplicht; zij zijn elkaar getrouwheid, hulp en bijstand verschuldigd."

In casu is de bestreden beslissing van 23 september 2021 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoekster geen geldig visum of geldig visumvervangend document zou hebben;
- dat verzoeksters buitenlands huwelijk met haar partner haar geen automatisch recht op verblijf verschaft;
- dat er geen schending zou bestaan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;
- dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen schending uitmaakt van artikel 8 EVRM;

Dat Uw zetel – in het kader van de wettigheidstoetsing – dient na te gaan of de "wet" niet wet geschonden. Daar de term "wet" duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Verzoekster is in het huwelijk getreden met een in België verblijfsgerechtigde vreemdeling. Als echtgenoten zijn zij bij wet (lees: artikel 213 O.B.W.) tot samenwoning verplicht. Verwerende partij heeft kennis van het (Marokkaanse) huwelijk van partijen (stuk 2) en heeft impliciet doch zeker de huwelijksakte erkend. Immers, conform artikel 27 Wetboek IPR heeft elke administratieve overheid (bij de uitoefening van diens bevoegdheden) het recht om een buitenlandse authentieke akte al dan niet te erkennen (lees: de plano-erkenning).

Partijen zijn op datum van 04/02/2021 in het huwelijk getreden.

Het buitenlandse huwelijk is een authentieke akte (voorzien van vertaling en apostille).

Verwerende partij heeft kennis gekregen van deze authentieke akte.

Verwerende partij kon deze akte al dan niet erkennen. Indien verweerder de akte niet wenste te erkennen, dan had verweerder dit in duidelijke verwoordingen moeten opnemen in de bestreden beslissing.

Echter verweerder stelt het volgende over het huwelijk van verzoekster en haar echtgenoot:

Impliciet doch zeker heeft verwerende partij het buitenlandse huwelijk tussen verzoekster en haar echtgenoot erkend. Wanneer dit zo is, dan erkent verwerende partij de huwelijkse staat van verzoekster en de op haar rustende echtelijke verplichting tot samenwonen.

Doordat de bestreden beslissing, enerzijds de huwelijkse staat van verzoekster erkend en anderzijds haar een bevel geeft om het grondgebied te verlaten schend verwerende partij artikel 213 O.B.W., zonder dat verweerder expliciet (in rechte en in feite) motiveert waarom.

Het gegeven dat verzoekster tijdelijk kan verwijderd worden van haar echtgenoot om aan formaliteiten te voldoen, ten einde haar aanvraag gezinshereniging te kunnen indienen, is buiten alle proporties. Zeker dient verder rekening te worden gehouden met de feitelijke realiteit inzake de CORONA-pandemie. Op geen enkel ogenblik heeft verwerende partij enige melding gemaakt van de pandemie en de daaruit voortvloeiende moeilijkheden om naar het land van herkomst te keren ten einde te voldoen aan formaliteiten, terwijl er een alternatief voorhanden is in België om een aanvraag gezinshereniging te kunnen indienen op basis van artikel 10 juncto artikel 12bis Vreemdelingenwet (buitengewone omstandigheden).

Op geen enkel moment heeft verwerende partij deze elementen (lees: verplichting tot samenwonen voor echtgenoten en de alternatieve mogelijkheid een aanvraag in te dienen op basis van artikel 12bis juncto artikel 10 Vreemdelingenwet) mee in overwegingen genomen om de bestreden beslissing te nemen.

Dat verwerende partij het belang van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM niet voldoende heeft overwogen. Dat minstens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij het huwelijk van verzoekster impliciet, doch zeker erkend. Dat daaruit ook verwerende partij de huwelijkse staat van verzoekster moet erkennen en dat daaruit voortvloeit dat verzoekster dient te voldoen aan artikel 213 O.B.W.

Door de bestreden beslissing wordt verzoekster in de onmogelijkheid gesteld om daaraan te voldoen.

Dat de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM en de in het eerste middel opgenomen bepalingen en beginselen.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekster.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoekster.

Bovendien stelt verzoekster vast dat verwerende partij met de grove borstel over haar dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Tweede Middel: Schending van artikel 8 EVRM juncto het hoorrecht juncto artikel 213 O.B.W.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 213 O.B.W. . Stelt het volgende:

“Echtgenoten zijn jegens elkaar tot samenwoning verplicht; zij zijn elkaar getrouwheid, hulp en bijstand verschuldigd.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin van verzoekster.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster en haar verblijfsgerechtigde echtgenoot.

Dat verzoekster duurzame en hechte banden ontwikkeld heeft met haar echtgenoot, met wie zij thans gehuwd is.

Doordat de bestreden beslissing, enerzijds de huwelijkse staat van verzoekster erkend en anderzijds haar een bevel geeft om het grondgebied te verlaten schend verwerende partij artikel 213 O.B.W. juncto artikel 8 EVRM, zonder dat verweerder expliciet (in rechte en in feite) motiveert waarom.

Het gegeven dat verzoekster tijdelijk kan verwijderd worden van haar echtgenoot om aan formaliteiten te voldoen, ten einde haar aanvraag gezinshereniging te kunnen indienen, is buiten alle proporties. Zeker dient verder rekening te worden gehouden met de feitelijke realiteit inzake de CORONA-pandemie. Op geen enkel ogenblik heeft verwerende partij enige melding gemaakt van de pandemie en de daaruit voortvloeiende moeilijkheden om naar het land van herkomst te keren ten einde te voldoen aan formaliteiten, terwijl er een alternatief voorhanden is in België om een aanvraag gezinshereniging te kunnen indienen op basis van artikel 10 juncto artikel 12bis Vreemdelingenwet (buitengewone omstandigheden).

Op geen enkel moment heeft verwerende partij deze elementen (lees: verplichting tot samenwonen voor echtgenoten en de alternatieve mogelijkheid een aanvraag in te dienen op basis van artikel 12bis juncto artikel 10 Vreemdelingenwet) mee in overwegingen genomen om de bestreden beslissing te nemen.

Dat verwerende partij het belang van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM niet voldoende heeft overwogen. Dat minstens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij het huwelijk van verzoekster impliciet, doch zeker erkend. Dat daaruit ook verwerende partij de huwelijkse staat van verzoekster moet erkennen en dat daaruit voortvloeit dat verzoekster dient te voldoen aan artikel 213 O.B.W. juncto artikel 8 EVRM

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoekster. Immers, verzoekster toonde minstens een echtelijk samenleven heeft met een in België verblijfsgerechtigde Marokkaan onderdaan met wie zij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM. Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoekster en diens partner. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoekster om op basis van deze familieband in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Het gegeven dat verzoekster tijdelijk kan verwijderd worden van haar echtgenoot om aan formaliteiten te voldoen, ten einde haar aanvraag gezinshereniging te kunnen indienen, is buiten alle proporties. Zeker dient verder rekening te worden gehouden met de feitelijke realiteit inzake de CORONA-pandemie.

Op geen enkel ogenblik heeft verwerende partij enige melding gemaakt van de pandemie en de daaruit voortvloeiende moeilijkheden om naar het land van herkomst te keren ten einde te voldoen aan formaliteiten, terwijl er een alternatief voorhanden is in België om een aanvraag gezinshereniging te kunnen indienen op basis van artikel 10 juncto artikel 12bis Vreemdelingenwet (buitengewone omstandigheden).

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM juncto artikel 213 O.B.W.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C 249/13, [http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote](http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*)). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.*

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: Bevel om het Grondgebied te Verlaten (BGV) (bijlage 13)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv. tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleven (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onduidelijkheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoekster is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel).

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM en artikel 213 O.B.W. geschonden. Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.2. Gezien hun nauwe samenhang worden beide middelen samen behandeld.

2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoekster blijk van deze motieven te kennen nu zij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, *ROELS*).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Waar verzoekster zich beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM, dient er in de eerste plaats op te worden gewezen dat niet blijkt dat verzoekster eerder werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden. De onderhavige zaak betreft dan ook een situatie van eerste toelating. Naar luid van de jurisprudentie van het EHRM vindt in een dergelijk geval geen toetsing plaats aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Verzoekster voert aan dat zij op 4 februari 2021 via een volmacht in Marokko in het huwelijk is getreden met haar partner, die beschikt over een verblijfsrecht in België. Verweerder werd in kennis gesteld van dit huwelijk. In de bestreden beslissing wordt er echter op gewezen dat een buitenlands huwelijk niet automatisch een verblijfsrecht genereert. Daarenboven wordt erop gewezen dat verzoekster slechts tijdelijk gescheiden zal zijn van haar echtgenoot teneinde zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving. De Raad dient bovendien op te merken dat verzoekster en haar partner zich ervan bewust dienden te zijn dat verzoeksters verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair zou zijn. In dergelijke gevallen is er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142). Verzoekster maakt dergelijke uitzonderlijke omstandigheden niet aannemelijk en toont niet aan dat een tijdelijke scheiding van haar partner niet in alle redelijkheid kan worden verwacht. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.5. Voor zover verzoekster zich beroept op een schending van artikel 74/13, vormt deze bepaling een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande volgt reeds dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing het ingeroepen gezinsleven in rekening heeft gebracht en dit op een zorgvuldige en redelijke wijze. Wat betreft het hoger belang van het kind en verzoeksters gezondheidstoestand worden er geen concrete grieven aangevoerd. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

2.6. Waar verzoekster aanvoert dat uit verweerders motivering volgt dat haar huwelijk impliciet doch zeker erkend wordt, ziet de Raad niet in op welke manier dit blijkt uit de bestreden beslissing. Het onderhavige bevel doet geen uitspraak over verzoeksters huwelijk, maar stelt enkel vast dat verzoekster op het grondgebied verblijft zonder houder te zijn te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek, verduidelijkt verzoekster niet waarom de verplichting van samenwonen enkel in België nagekomen kan worden.

2.7. Waar verzoekster betoogt dat zij de mogelijkheid heeft om een aanvraag in te dienen overeenkomstig artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet, worden er geen enkele stukken neergelegd waaruit kan worden afgeleid dat op heden een dergelijke aanvraag werd ingediend.

2.8. Tot slot betoogt verzoekster dat bij het nemen van het bestreden bevel geen rekening werd gehouden met de *“feitelijke realiteit inzake de coronapandemie”*. Er wordt volgens verzoekster geen melding gemaakt van de pandemie en de daaruit voortvloeiende moeilijkheden om terug te keren naar Marokko. Met dit betoog toont verzoekster echter niet aan dat zij, mits het naleven van de noodzakelijke maatregelen van de richtlijnen van de overheid tegen de pandemie, niet in alle veiligheid kan terugkeren naar haar land van herkomst. Minstens wordt het tegendeel niet aangetoond.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT